

BOHDAN SZYMAŃSKI

Członkowie honorowi Polskiego Towarzystwa Leśnego z lat 1991–1995

Honorary Members of the Polish Forest Society in the Period 1991–1995

Pprzed kilku laty opublikowano w "Sylwaniu" obszerną pracę pt. "Poczet członków honorowych Polskiego Towarzystwa Leśnego (1882–1988)", uzupełnioną następnie do 1990 r. łącznie z indeksem nazwisk dla całego opracowania¹. Postulowano wówczas, by kontynuować publikowanie takich danych co 5 lub 10 lat. Ze względu na to, że w minionym pięcioleciu (1991–1995) nadano dziewięć godności członków honorowych PTL, wydaje się celowe zaznajomienie z ich krótkimi biografiami.

91 Zjazd Oddziałów Delegatów PTL odbył się 22 września 1991 r. w Solinie w Bieszczadach, na terenie OZLP Krosno. Godność członka honorowego PTL otrzymał – przy gorącym aplauzie zebranych – ówczesny przewodniczący Zarządu Głównego PTL (sprawujący wówczas tę funkcję już czwartą kadencję) – prof. dr hab. Andrzej Szujecki².

Andrzej Szujecki³ urodził się 31 VII 1929 r. w Stawiskach w pow. Kolno. Naukę szkolną rozpoczął we Lwowie. W 1940 r. był wywieziony z matką do ZSRR (Kazachstan), a od 1942 r. przebywał w Iranie, Indiach i Rodezji Północnej; powrócił do Polski w 1947 r. i po

FOT. 1. Profesor dr hab. Andrzej Szujecki, członek korespondent PAN, od 1982 r. kierownik Katedry Ochrony Lasu i Ekologii na Wydziale Leśnym SGGW, od 1993 r. podsekretarz stanu w Ministerstwie Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa

C-2584

uzupełnieniu nauki w szkole średniej (maturę zdał jako ekstern w 1949 r.) ukończył w 1953 roku studia na Wydziale Leśnym SGGW. W 1953 r. podjął pracę w Katedrze Ochrony Lasu SGGW, którą nadal kontynuuje. W 1962 r. uzyskał stopień doktora nauk leśnych, a w 1966 roku – dr hab. na podstawie prac z zakresu badań ekologicznych nad chrząszczami z rodziny kusakowatych (*Staphylinidae*). W 1967 r. został powołany na stanowisko docenta; tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1974 r., a prof. zwyczajnego – w 1980 r. Pełnił czterokrotnie funkcję dziekana (łącznie 11 lat) Wydziału Leśnego. W latach 1975–1981 był dwukrotnie prorektorem SGGW. Od 1982 r. jest kierownikiem Katedry Ochrony Lasu i Ekologii na Wydziale Leśnym SGGW. Przez wiele lat bardzo czynnie uczestniczył w pracach wielu rad naukowych oraz wydziałów i komitetów PAN. Był przez wiele lat przewodniczącym Rad Naukowych – Instytutu Badawczego Leśnictwa i Instytutu Ekologii PAN, Rady Kampinoskiego Parku Narodowego, członkiem prezydiów trzech komitetów naukowych PAN: Człowiek i Środowisko, Ekologii oraz Nauk Leśnych, członkiem, a następnie przewodniczącym Rad Naukowo-Technicznych, związanych z kolejnymi resortami obejmującymi leśnictwo. Od 1984 r. do 1986 r. był zastępcą sekretarza naukowego Wydziału II – Nauk Biologicznych, a następnie Wydziału V – Nauk Rolniczych i Leśnych PAN. Od 1987 r. jest członkiem korespondentem PAN, a od 1989 r. członkiem zwyczajnym Warszawskiego Towarzystwa Naukowego. Prof. Szujecki jest wybitnym nauczycielem akademickim, oprócz działalności dydaktycznej w SGGW prowadził też wykłady w Finlandii i USA. Był promotorem dziesięciu przewodów doktorskich i recenzentem wielu innych prac.

Działalność naukowa prof. Szujeckiego obejmuje m. in. taksonomię, faunistykę i ekologię owadów oraz problemy wpływu człowieka na środowisko leśne oraz możliwości rehabilitacji tych ekosystemów. W tej ostatniej dziedzinie zapoczątkował rozwój nowej dyscypliny (rehabilitacji systemów leśnych) i nowej szkoły naukowej.

Prof. Szujecki jest autorem ok. 200 publikacji (wielu w językach obcych), w tym kilku podręczników, m. in. książki "Ekologia owadów leśnych" (PWN 1980, 1983), która została dwukrotnie opublikowana również w języku angielskim. Wielokrotnie był referentem na krajowych i zagranicznych kongresach i konferencjach.

Wiele czasu poświęcił prof. Szujecki pracy w towarzystwach naukowych i zawodowych. W latach 1967–1975 był wiceprzewodniczącym Polskiego Towarzystwa Entomologicznego, a od 1981 do 1993 r. – przewodniczącym Polskiego Towarzystwa Leśnego. Prowadził działalność PTL w trudnym okresie, inicjując wiele akcji, wystąpień itp. Wielokrotnie był referentem na sesjach naukowych PTL.

W końcu 1993 r. prof. A. Szujecki został powołany na stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, w związku z czym zrezygnował z funkcji przewodniczącego ZG PTL.

Na stanowisku podsekretarza stanu w MOŚZNiL (w którym nadzoruje pion leśnictwa), m. in. opracował i wdrożył program kompleksowej ochrony lasów, którego elementem są Leśne Kompleksy Promocyjne, zainicjował korektę aktów prawnych z zakresu leśnictwa i łowiectwa – porządkując wiele spraw kompetencyjnych i służby leśnej, a także znacznie rozszerzył zakres informacji o lasach, leśnictwie i leśnikach, prostując wiele błędnych i

negatywnych opinii oraz przekazując społeczeństwu rzeczywisty obraz tego działu gospodarki i pracy leśników.

Prof. A. Szujecki został wyróżniony m. in. Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, odznaczeniami wielu towarzystw i organizacji, a także wielokrotnie nagrodami resortowymi i PAN. W 1984 r. otrzymał Złotą Odznakę Honorową PTL.

Kolejne godności członków honorowych PTL nadano na 93. Zjeździe Delegatów Oddziałów PTL, który odbył się 18 września 1993 r. w Szklarskiej Porębie, na terenie Regionalnej Dyrekcji LP Wrocław⁴. Członkostwo honorowe PTL otrzymali: prof. dr hab. Eugeniusz Bernadzki i doc. dr Stefan Graniczny.

Eugeniusz Bernadzki⁵ urodził się 15 listopada 1930 r. w Bronkowicach (woj. kieleckie) w rodzinie inż. leśnika. W 1948 r. rozpoczął studia na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie, które ukończył w 1952 r. W tymże roku rozpoczął pracę zawodową w Zakładzie Urządzania Lasu Instytutu Badawczego Leśnictwa w Warszawie, od 1956 r. na stanowisku adiunkta. W latach 1961–1964 odbywał studia doktoranckie w Instytucie Hodowli Lasu Politechniki Federalnej w Zurychu (Szwajcaria) i na tamtejszym Wydziale Leśnym uzyskał w 1964 r. stopień naukowy doktora, nostryfikowany w 1968 r. na Wydziale Leśnym WSR w Krakowie. Praca doktorska (wydana również w języku polskim – "Prace IBL" 1967 nr 329) dotyczyła wyboru sposobów i czasu odnowienia w drzewostanach jodłowych na granicy zasięgu jodły w Polsce. Z początkiem 1967 r. E. Bernadzki przeszedł do pracy w Zakładzie Hodowli Lasu IBL na stanowisko kierownika pracowni. W 1970 r. został w IBL powołany na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo– badawczego (później stanowisko docenta). W 1973 r. uzyskał w IBL stopień naukowy dr habilitowanego nauk leśnych w zakresie hodowli lasu, na podstawie pracy pt. "Badania nad wykorzystaniem udoskonalonej klasyfikacji siedlisk do planowania hodowlanego" (Prace IBL" 1974 nr 461). W 1975 r. został służbowo przeniesiony na stanowisko docenta w Instytucie Organizacji Gospodarstwa Leśnego na Wydziale Leśnym SGGW, w latach 1976–1979 pełnił obowiązki zastępcy dyrektora tego Instytutu, a od 1979 r. – funkcję dyrektora Instytutu Przyrodniczych Podstaw Leśnictwa i Hodowli Lasu; po reorganizacji Wydziału Leśnego

FOT. 2. Profesor dr hab. Eugeniusz Bernadzki, członek rzeczywisty PAN, pracownik Katedry Hodowli Lasu SGGW (w latach 1979–1990 kierownik tej Katedry), od 1981 do 1996 r. przewodniczący Komitetu Nauk Leśnych PAN

(likwidacji instytutów) objął w 1982 r. stanowisko kierownika Katedry Hodowli Lasu (do 1990 r.).

W 1980 r. uzyskał tytuł naukowy prof. nadzwyczajnego, a w 1988 r. – prof. zwyczajnego. W 1983 r. został wybrany członkiem korespondentem PAN, a w 1994 r. – członkiem rzeczywistym PAN.

Działalność naukowa prof. Bernadzkiego dotyczy trzech dyscyplin nauk leśnych: siedliskoznawstwa leśnego, urządzania lasu i hodowli lasu. W zakresie siedliskoznawstwa leśnego był współautorem typologii siedlisk leśnych Polski wdrożonej do praktyki oraz autorem licznych prac dotyczących głównie lasów na obszarach górskich. W dziedzinie urządzania lasu zajmował się m. in. badaniem produktywności lasów polskich oraz celów produkcji w dzielnicach przyrodniczo-leśnych. Najwięcej badań i prac poświęcił prof. Bernadzki hodowli lasu. Już od czasów studiów w Szwajcarii skoncentrował się na zagadnieniach planowania hodowlanego, przedstawiając w tym zakresie własne koncepcje. Zajmował się również (w czasie pracy w IBL) zagadnieniami cięć pielęgnacyjnych, a w ostatnich latach – problematyką obumierania lasów (m. in. drzewostanów jodłowych) i koncepcją "proekologicznego" modelu hodowli lasu.

W latach 1972–1990 wielokrotnie przebywał w Szwajcarii (łącznie ok. trzech lat), na zaproszenie tamtejszego Instytutu Badawczego Leśnictwa w celu współpracy nad podstawami metodycznymi wielkoobszarowej inwentaryzacji lasu oraz w badaniach nad obumieraniem lasu.

Dorobek naukowy prof. Bernadzkiego obejmuje ok. 270 opracowań (ponad 20 w językach obcych), w tym ok. 110 publikacji (również w wydawnictwach zagranicznych). Jest współautorem kilku podręczników (m. in. pt. "Trzebieże") i prac monograficznych (m. in. na temat jodły i sosny). Wielokrotnie był referentem na kongresach i konferencjach międzynarodowych, a także na sesjach naukowych PTL. Działalność dydaktyczna prof. Bernadzkiego (od 1978 r.) obejmuje wykłady na studiach stacjonarnych i zaocznych oraz na czterech studiach podyplomowych. W roku akademickim 1992/1993 prowadził wykłady z wybranych zagadnień hodowli lasu na Wydziale Leśnym Politechniki Federalnej w Zurychu. Dużo uwagi poświęca prof. Bernadzki kształceniu kadr naukowych; był promotorem kilku rozpraw doktorskich oraz autorem kilkudziesięciu recenzji i opinii.

Profesor E. Bernadzki był i jest członkiem wielu organów naukowych PAN, komitetów redakcyjnych, rad naukowych oraz gremiów opiniotwórczych i doradczych m. in. w latach 1983–1986 pełnił funkcję zastępcy sekretarza Wydziału V – Nauk Rolniczych i Leśnych PAN, a od 1987 r. jest członkiem sekretariatu tego Wydziału; w latach 1972–1981 był sekretarzem naukowym Komitetu Nauk Leśnych PAN, a od 1981 do 1996 r. jest przewodniczącym Komitetu; w różnych latach był i jest członkiem, a także przewodniczącym, różnych form Rady Leśnictwa, związanej z resortem leśnictwa.

Członkiem PTL jest od 1952 r. Od 1957 r. przez wiele kadencji pełnił różne funkcje w Zarządzie Głównym; w latach 1975–78 był zastępcą przewodniczącego ZG.

Jest odznaczony m. in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, odznaczeniami resortowymi i regionalnymi, SGGW i AR w Krakowie, a także Odznakami Honorowymi PTL – Srebrną (w 1961 r.) i Złotą (w 1969 r.).

Stefan Graniczny⁶ urodził się 19 marca 1915 r. w Warszawie w rodzinie prawnika–archiwisty. Po ukończeniu Gimnazjum im. St. Staszica studiował na Wydziale Leśnym SGGW; dyplom inż. leśnika (w zakresie urządzania lasu) uzyskał w 1939 r. W czasie studiów odbywał praktyki z urządzania lasu na Polesiu i Wileńszczyźnie. Lata okupacji niemieckiej spędził na Kielecczyźnie pracując jako manipulant w tartaku, podleśniczy i leśniczy, a także instruktor uprawy tytoniu. Przez jakiś czas prowadził prace trzebieżowe na Roztoczu. Współpracował z ZWZ i AK oraz Oddziałem "Jędrusiów", uczestniczył w ukrywaniu w lesie Żydów. W 1945 r. wrócił do Warszawy i podjął pracę jako asystent w Zakładzie Ogólnej Hodowli Lasu SGGW, kierowanym przez prof. Tadeusza Włoczewskiego. Po roku przeszedł do pracy w Zakładzie Hodowli Lasu Instytutu Badawczego Leśnictwa, którym kierował również prof. Włoczewski. Współpracował w różnych pracach badawczych m. in. w badaniach nad sosną taborską, przebudową siedlisk leśnych, odnowieniem lasu w cięciach gniazdowych i in. Na podstawie pracy "Badania nad dolesianiem powierzchni pod drzewostanami lukowatymi i nadmiernie przerzedzonymi ze szczególnym uwzględnieniem wpływu niektórych czynników ekologicznych" ("IBL – Prace", 1952, nr 86)) uzyskał w 1952 r. na Wydziale Leśnym SGGW stopień doktora nauk leśnych. W 1952 r. objął kierownictwo Zakładu Badania Lasów Pierwotnych IBL w Białowieży (do 1956 r.). Kontynuował badania poprzedniego kierownika tego Zakładu – Jana Jerzego Karpińskiego nad drzewostanami wzorcowymi w różnych biotopach Białowieskiego Parku Narodowego i badania ekologiczne, a także badał wyniki odnowienia lasu na różnych powierzchniach zrębowych w Puszczy Białowieskiej (m. in. na cięciach kulisowych). W 1956 r. powrócił do pracy w Zakładzie Hodowli Lasu IBL w Warszawie i kontynuował badania z zakresu hodowli lasu w powiązaniu z ekologią leśną i urządzaniem lasu. Badał wpływ różnych rębni i technologii cięć na zróżnicowanie czynników mikroklimatycznych oraz na rozwój odnowienia lasu w wielogatunkowych drzewostanach, zwłaszcza z udziałem jodły. Szczególnym obiektem zainteresowań S. Granicznego była Puszcza Białowieska, a z gatunków drzew leśnych – jodła.

W 1958 r. na podstawie oceny dorobku naukowego, otrzymał tytuł naukowy docenta. Był autorem lub współautorem ok. 150 opracowań, obejmujących publikacje naukowe, dokumentacje i sprawozdania z badań, artykuły dyskusyjne, recenzje i in. W 1985 r. przeszedł na emeryturę, interesując się nadal sprawami leśnictwa i kontynuując niektóre prace.

Docent dr Stefan Graniczny, od 1946 r. do śmierci związany z Zakładem Hodowli Lasu IBL (od 1985 r. na emeryturze)

Od 1948 r. S. Graniczny był członkiem PTL i aktywnie uczestniczył w różnych przejawach działalności; przez wiele lat pracował w Komisji Zagospodarowania Lasu ZG PTL jako członek, wieloletni zastępca przewodniczącego i przewodniczący (1990–1994). Organizował wiele konferencji terenowych, wycieczek, zebrań referatowych i in., wielokrotnie był też referentem. Był również członkiem Rad Parków Narodowych: Kampinoskiego i Roztoczańskiego, Rady Partyzanckiego Parku Pamięci Narodowej w Janowie Lubelskim, a także Państwowej Rady Ochrony Przyrody. Był również członkiem honorowym Rady Naukowej IBL.

Był odznaczony m. in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, medalem "Zasłużony dla IBL" oraz Odznakami Honorowymi PTL: Srebrną i Złotą (1966).

Docent S. Graniczny zmarł 10 maja 1995 r. w gmachu IBL, w drodze na posiedzenie Rady Naukowej IBL.

Podczas 94. Zjazdu Delegatów Oddziałów PTL, 18 czerwca 1994 r. w Leśnym Zakładzie Doświadczalnym SGGW w Rogowie pod Koluszkami (RDLP Łódź), godność członków honorowych PTL otrzymali⁷: prof. dr Józef Broda, prof. dr Jerzy Fabijanowski, mgr inż. Adam Tadeusz Urbański i prof. dr hab. Ryszard Zaręba (pośmiertnie).

Józef Broda⁸ urodził się 22 stycznia 1920 r. w miejscowości Łybcza (b. pow. Busko-Zdrój, obecnie woj. tarnobrzeskie) w rodzinie chłopskiej. Do wybuchu wojny w 1939 r. uczył się w gimnazjum i liceum w Mielcu, maturę zdał w 1942 r. na kompletach tajnego nauczania. W okresie okupacji brał udział w ruchu oporu jako żołnierz Batalionów Chłopskich (1942–1944), ukończył konspiracyjną podchorążówkę. W latach 1943–1947 studiował historię w Uniwersytecie Jagiellońskim (w latach 1943–1944 na tajnym UJ). Po uzyskaniu dyplomu mgr filozofii z zakresu historii, podjął w 1947 r. pracę na Uniwersytecie Poznańskim w Zakładzie Historii i Socjologii Wsi na Wydziale Rolniczo-Leśnym początkowo jako starszy asystent, a od 1948 r. – adiunkt. W 1949 r. uzyskał na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Poznańskiego stopień doktora na podstawie pracy o gospodarce leśnej na Żywiecczyźnie w XVI – XVIII w. W 1951 r. przeszedł do pracy w Katedrze Ekonomiki Leśnictwa na Wydziale Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego, a następnie nowo utworzonej Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu i objął kierownictwo

FOT. 3. Profesor dr Józef Broda, wykładowca historii leśnictwa w WSRi AR w Poznaniu (od 1990 r. na emeryturze)

powstałego w tej Katedrze Zakładu Historii i Geografii Gospodarczej Leśnictwa – do czasu likwidacji Zakładu w 1970 r., w związku z wprowadzeniem struktury instytutowej. Wykładał następnie m. in. historię leśnictwa w ramach ekonomiki leśnictwa do czasu przejścia na emeryturę (w 1990 r.) i później – jako godziny zlecone. W 1954 r. uzyskał tytuł naukowy docenta, w 1960 r. – prof. nadzw. i w 1971 r. – prof. zwyczajnego.

Działalność naukowa prof. J. Brody trwa blisko 50 lat i obejmuje prawie wyłącznie historię leśnictwa w Polsce. Badaniami objął okres od XVI w. do czasów obecnych i większość obszarów ziem polskich. Jest autorem ok. 130 opracowań publikowanych, w tym ok. 90 rozpraw, monografii i artykułów naukowych. Jest współautorem i współredaktorem kilku dużych prac zbiorowych wydanych staraniem PTL, m. in. "Dzieje lasów, leśnictwa i drzewnictwa w Polsce" (1965) i "Twórcy i organizatorzy leśnictwa polskiego na tle jego rozwoju" (1974) oraz autorem książki "Dzieje ruchu związkowego robotników drzewnych i pracowników leśnictwa do 1939 roku" (1977) i podręcznika "Zarys historii gospodarstwa leśnego w Polsce" (1988). Od kilku lat prof. Broda zajmuje się zespołową monografią Lasów Państwowych w okresie 1918–1990, której jest inicjatorem, redaktorem i w ok. 60% autorem.

Prof. Broda był promotorem kilku prac doktorskich z zakresu historii leśnictwa i recenzentem wielu innych prac.

Był też i jest członkiem wielu towarzystw naukowych oraz komitetów i komisji PAN, m. in. Komitetu Historii Nauki i Techniki PAN (od 1974 r.) i Komitetu Nauk Leśnych PAN (1970–1986). Od 1956 r. jest członkiem PTL i zastępcą przewodniczącego Komisji Historii Leśnictwa, a od 1980 r. przewodniczącym Komisji i członkiem ZG PTL. Jest jednym z organizatorów Ośrodka Kultury Leśnej w Gołuchowie, a od 1970 r. członkiem prezydium Rady Naczelnej tego Ośrodka.

Profesor J. Broda jest odznaczony m. in. Krzyżem Partyzanckim i in. wyróżnieniami wojskowymi (1948), Złotą Odznaką Honorową PTL (1966), odznaką "Zasłużony dla Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego" (1968) i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1973).

Jerzy Fabijanowski⁹ urodził się 28 VII 1916 r. w Lublinie. W latach 1936–37 ukończył Szkołę Podchorążych Rezerwy Piechoty w Pułtusku i w 1937 r. rozpoczął studia na Wydziale Leśnym SGGW. Brał udział w wojnie 1939 r. w obronie Modlina, następnie był jeńcem obozu w Działdowie. Po zwolnieniu przedostał się do Francji, w 1940 r. brał udział w walce z Niemcami w szeregach Dywizji Strzelców Pieszych. Następnie wraz z tą jednostką był internowany w Szwajcarii. Od 1941 r. kontynuował studia leśne na Wydziale Leśnym Politechniki Federalnej w Zurychu. Był tam następnie asystentem, a w 1948 r. uzyskał na tym Wydziale stopień naukowy doktora. Promotorem był wybitny uczyony prof. Hans Leibundgut, a temat pracy dotyczył związków zachodzących między wystawą, rzeźbą terenu i roślinnością. Po powrocie w październiku 1948 r. do kraju pracował jako adiunkt naukowo-gospodarczy w lasach szkolnych Uniwersytetu Jagiellońskiego, a od 1950 do 1961 r. w Zakładzie Ochrony Przyrody PAN w Krakowie jako kierownik Działu Ochrony Roślin. W 1955 r. uzyskał w tym Zakładzie tytuł naukowy docenta. Jednocześnie w latach 1956–1964 był kierownikiem Pracowni Szczegółowej Hodowli Lasu w Zakładzie Badań Leśnych PAN w Krakowie. Od 1964 r. do przejścia na emeryturę w 1986 r. pracował na

Profesor dr Jerzy Fabijanowski, dyrektor Instytutu Hodowli Lasu
na WSR i AR w Krakowie

Wydziale Leśnym WSR (później AR) w Krakowie, jako kierownik Katedry Szczegółowej Hodowli Lasu i dyrektor Instytutu Hodowli Lasu. W 1965 r. uzyskał tytuł naukowy prof. nadzw., a w 1975 r. – prof. zwyczajnego nauk leśnych. W latach 1965–1968 był prodziekanem Wydziału Leśnego, od 1977 r. kierował również Podyplomowym Studium Ochrony Przyrody im. Stefana Myczkowskiego. Był kierownikiem ponad 90 prac magisterskich, promotorem 8 prac doktorskich i opiekunem trzech prac habilitacyjnych oraz autorem wielu innych recenzji i opinii.

Zainteresowania naukowe prof. Fabijanowskiego obejmują problemy hodowli lasu i jej ekologicznych podstaw oraz ochrony przyrody. Jest autorem lub współautorem ok. 200 publikacji (w tym ok. 60 prac naukowo-badawczych i udział w ośmiu podręcznikach) oraz wielu ekspertyz, recenzji i innych opracowań. Do szczególnych osiągnięć należy zaliczyć: opracowanie roli roślinności w utrwalaniu brzegów rzek i potoków, wyniki pionierskich badań (wspólnie z K. Zarzyckim) nad wpływem wód gruntowych na roślinność w Gorach Świętokrzyskich, a także wielostronną analizą stanu lasów karpaccich i ich zagospodarowania (wspólnie z B. Rutkowskim).

Prof. Fabijanowski był lub jest członkiem wielu towarzystw naukowych (w tym towarzystw leśnych w Szwajcarii i Niemczech), komisji, komitetów, rad naukowych i in., w których pełnił również funkcje kierownicze, m. in. Komisji Nauk Rolniczych i Leśnych Oddziału Krakowskiego PAN (od 1972 r. zastępca przewodniczącego), Komitetu Ochrony Przyrody PAN, (przewodn. 1975–1977), Komitetu Zagospodarowania Ziemi Górskich PAN, Komitetu Nauk Leśnych PAN (obecnie członek honorowy), Państwowej Rady Ochrony Przyrody (od 1959 roku, od 1967 r. przewodniczący Komisji Parków Narodowych i Rezerwatów), przewodniczącym Rady Babiogórskiego Parku Narodowego, redaktorem działowym w czasopiśmie m. in. związanych z ochroną przyrody.

Do PTL należy od 1956 r., był m. in. członkiem Prezydium ZG (1960–1966), przewodniczącym Komisji Ochrony Przyrody (1960–1963) i Komisji Typologii Leśnej (1964–66). Bierze też czynny udział w pracy Oddziału PTL w Krakowie.

Był wyróżniony wielokrotnie nagrodami: państwowymi, sekretarza naukowego PAN i resortowymi, odznaczony jest m. in. Krzyżem Walecznych, Krzyżem Kawalerskim i

Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, wielu odznaczeniami związanymi z nauczaniem, a także (w 1963 r.) Złotą Odznaką Honorową PTL.

Adam Tadeusz Urbański¹⁰ urodził się 30 września 1910 r. w miejscowości Kuczurmare (pow. Czerniowce) na Bukowinie. Uczył się w polskiej szkole powszechnej, a później (1921–1926) w gimnazjum w Czerniowcach, początkowo polskim, a po jego likwidacji – w rumuńskim. Po przyjeździe do Polski kontynuował od 1927 r. naukę w gimnazjum w Śniatynie, gdzie w 1931 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. W 1931 r. rozpoczął studia leśne na Wydziale Rolniczo–Lasowym Politechniki Lwowskiej. W roku szkolnym 1933/1934 miał przerwę w studiach i odbywał służbę wojskową w Szkole Podchorążych Rezerwy w Stanisławowie. W 1936 roku uzyskał na studiach absolutorium i rozpoczął pracę w Dyrekcji LP we Lwowie w zakresie urządzania lasu, kontynuując studia, to jest zdawanie egzaminów i przygotowanie pracy dyplomowej.

Brał udział w kampanii wrześniowej 1939 r. i 17 września w Jaworowie dostał się do niewoli niemieckiej, a następnie przebywał w obozie etapowym w Krakowie. Dzięki temu, że poszukiwano leśników do pracy w administracji został z tego obozu zwolniony, co wykorzystał, aby dostać się nielegalnie do rodziny we Lwowie. Około 15 października 1939 r. podjął pracę w dyrekcji lasów na poprzednim stanowisku, tzn. w zakresie urządzania lasu. W czerwcu 1940 r. na Politechnice Lwowskiej (która przez jakiś czas kontynuowała studia leśne według dawnego programu) złożył egzamin dyplomowy i uzyskał stopień inż. leśnictwa. Po reorganizacji zarządzonej przez władze radzieckie pracował w Biurze Urządzania Lasu (Lesprojekt), a po wkroczeniu Niemców, od września 1941 do marca 1943 r. jako leśniczy biurowy w Nadl. Starżawa k. Chyrowa, a następnie – do czerwca 1945 r. jako nadleśniczy Nadl. Krasiczyn niedaleko Przemyśla. Po wycofaniu się wojsk niemieckich, od sierpnia 1944 r. brał czynny udział w organizowaniu administracji leśnej na terenie pow. przemyskiego. Od czerwca 1945 r. do kwietnia 1950 r. był nadleśniczym Nadl. Hołubla z siedzibą w Przemyśle, a następnie – do 1958 r. pracował kolejno w Rejonach LP w Przemyśle, Sanoku i Łańcucie, jako kierownik sekcji technicznej lub zastępca kierownika do spraw zagospodarowania lasu. Od 1958 do 1968 r. pracował w OZLP w Przemyśle jako starszy inspektor do spraw zagospodarowania lasu, zajmował się sprawami urządzania lasu, a zwłaszcza uzgadnianiem granicy rolno-leśnej na terenie Bieszczadów i Beskidu Niskiego oraz współpracą z kilkoma oddziałami Biura Urządzania Lasu, które opracowywały

FOT. 4. Magister inż. Adam Tadeusz Urbański, specjalista ds. zagospodarowania lasu w OZLP w Krakowie, od 1979 r. na emeryturze

definitywne plany urządzania nadleśnictw. W tym czasie była to praca niezwykle trudna, m.in. z powodu zupełnego braku materiałów kartograficznych.

Od 1968 do 1979 r. pracował w OZLP w Krakowie jako specjalista do spraw zagospodarowania lasu i zajmował się sprawami urządzania lasu, aż do przejścia na emeryturę.

Wiele miejsca w działalności A. T. Urbańskiego zajmowała praca społeczna, zwłaszcza w PTL z którym był związany od początku lat pięćdziesiątych. Był przewodniczącym Koła PTL w RLP w Łańcucie oraz przez wiele lat sekretarzem Zarządu Oddziału w Przemyślu i Krakowie. Obecnie jest członkiem Zarządu Oddziału PTL w Krakowie. Bardzo czynnie uczestniczył w organizowaniu akcji odczytowej, a także w przygotowaniu zjazdów, sesji i konferencji naukowych PTL, które odbyły się na terenie OZLP w Przemyślu i Krakowie.

W okresie pracy w OZLP w Krakowie i po przejściu na emeryturę opublikował kilkanaście notatek o konferencjach PTL, wspomnień o zmarłych leśnikach i innych opracowań. W pracy zawodowej wykorzystywał znajomość języka rumuńskiego. Jest autorem m. in. artykułów: "Las w muzyce" (Sylwan 1971 nr 5) oraz "Narodowy program zachowania i rozwoju funduszu leśnego Rumunii na lata 1976–2010" (Sylwan 1980 nr 9).

Jest odznaczony m. in. Srebrnym Medalem Polskiego Związku Łowieckiego (1949), Złotym Krzyżem Zasługi (1969), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1975), a także Odznakami Honorowymi PTL: Srebrną (1957) i Złotą (1966).

Ryszard Zaręba¹¹ urodził się 25 maja 1924 r. w Radomiu. Naukę w gimnazjum rozpoczął w Radomiu i kontynuował następnie na tajnych kompletach w okresie okupacji niemieckiej. Maturę i dyplom technika mechanika uzyskał w Liceum Mechanicznym w Radomiu w 1945 r. W tym samym roku wstąpił na Wydział Leśny SGGW, który ukończył w 1950 r. Pracę naukowo badawczą rozpoczął już w 1947 r. przy inwentaryzacji przyrodniczej Białowieskiego Parku Narodowego, prowadzonej pod kierunkiem prof. Wacława Niedziałkowskiego. W 1950 r. rozpoczął pracę w Katedrze Botaniki Leśnej i Dendrologii SGGW kierowanej przez prof. Romana Kobendzę. Równocześnie uczestniczył w pracach badaw-

Profesor dr hab. Ryszard Zaręba, od 1950 r. do śmierci związany z SGGW, w latach 1985–1993 kierownik Katedry Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej

czych Zakładu Bioekologii Leśnej Instytutu Badawczego Leśnictwa jako asystent "dzienne płatny". Od 1957 r. przeszedł do Katedry Urządzania lasu i Geodezji Leśnej SGGW, z którą był związany do śmierci. Kolejne stopnie i tytuły naukowe uzyskał na Wydziale Leśnym SGGW: w 1963 r. stopień doktora nauk leśnych, w 1971 r. – doktora habilitowanego, w 1973 r. – stanowisko docenta, w 1982 r. tytuł prof. nadzw., a w 1989 r. – prof. zwyczaj. Praca doktorska dotyczyła historii Puszczy Kozienskiej, a rozprawa habilitacyjna nosiła tytuł: "Badania geobotaniczne i fitosocjologiczne zespołów leśnych Puszczy Kozienskiej i Okręgu Radomsko–Kozienskiego" (Zesz. Nauk. SGGW, Rozpr. Nauk. 1971 nr 11). W latach 1979–1982 był zastępcą dyrektora Instytutu Organizacji Gospodarstwa Leśnego na Wydziale Leśnym SGGW (przy strukturze instytutowej Wydziału), a od 1985 r. kierownikiem Katedry Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej (do 1993 r.) oraz kierownikiem Studium Podyplomowego Urządzania Lasu. Działalność dydaktyczna prof. Zaręby obejmowała początkowo siedliskoznawstwo leśne, później przyrodnicze podstawy zarządzania lasu, typologię leśną i fitosocjologię. Był kierownikiem ok. 70 prac magisterskich i ok. 100 prac wykonanych na studiach podyplomowych, promotorem czterech prac doktorskich i recenzentem innych rozpraw. Zainteresowania naukowe miał bardzo szerokie, publikował prace z różnych dziedzin botaniki, fitosocjologii i typologii, zarządzania lasu, historii i geografii leśnictwa oraz ochrony przyrody. Był autorem lub współautorem ok. 200 publikacji (w tym kilku skryptów i podręczników) i ok. 100 innych opracowań, zawierających bogaty materiał dokumentacyjny. Na wyróżnienie zasługują prace fitosocjologiczne, obejmujące m. in. opracowanie zespołów leśnych Puszczy Kozienskiej oraz kilkudziesięciu rezerwatów i innych kompleksów leśnych, a także prace historyczno–leśne, obejmujące historię różnych kompleksów leśnych (puszcz, rezerwatów) z uwzględnieniem pionierskich w literaturze polskiej opisów historii drzewostanów (na podstawie materiałów historycznych: map, operatów itp). Znana i ceniona jest książka "Puszcze, bory i lasy Polski", zawierająca dane historyczne, geograficzne i przyrodnicze oraz z zakresu nazewnictwa tych kompleksów, przyjęte przez geografów i językoznawców. Książka ta miała trzy wydania (1978, zmienione 1981 i 1986).

Profesor R. Zaręba wiele działał na rzecz ochrony przyrody w Polsce. Był inicjatorem powstania wielu rezerwatów przyrody, autorem naukowych uzasadnień ich tworzenia oraz ekspertyz i publikacji z zakresu zagospodarowania parków narodowych, rezerwatów przyrody i parków krajobrazowych. Współpracował stale lub sporadycznie z kilku wojewódzkimi komitetami ochrony przyrody i konserwatorami przyrody. Szczególnie silnie był związany z regionem radomskim.

Bardzo czynnie uczestniczył w życiu naukowym i działalności społecznej. Był członkiem wielu towarzystw naukowych, w tym regionalnych: Radomskiego i Włocławskiego, Komitetu Nauk Leśnych PAN, Państwowej Rady Ochrony Przyrody, Wojewódzkich Komitetów Ochrony Przyrody w Warszawie i Radomiu, rad parków narodowych i krajobrazowych.

Był członkiem PTL od 1954 r., referentem na wielu regionalnych i krajowych sesjach naukowych PTL, od 1985 r. przewodniczącym Sądu Koleżeńskiego PTL.

Profesor Zaręba był odznaczony m. in. Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, odznakami i dyplomami

resortowymi, regionalnymi i różnych organizacji, w tym Srebrną i Złotą Odznaką Honorową PTL.

Zmarł 18 czerwca 1994 r. w Warszawie, w dniu, w którym otrzymał godność członka honorowego PTL, wiadomość o śmierci nadeszła w czasie Zjazdu Delegatów PTL.

95 Zjazd Delegatów Oddziałów PTL odbył się 30 września 1995 r. w Szczawnicy na terenie RDLP Kraków. Godność członków honorowych PTL otrzymali¹² : mgr inż. Wawrzyniec Mierzejewski i prof dr hab. Kazimierz Urbański.

Wawrzyniec Mierzejewski¹³ urodził się 4 stycznia 1920 r. w Jarnutach (obecnie woj. ostrołęckie). Naukę w szkole średniej rozpoczął w Łomży i kontynuował ją na kompletach tajnego nauczania w czasie wojny. Jednocześnie działał w konspiracji i partyzantce AK w pow. Ostrów Maz. Po wycofaniu się Niemców w 1944 r. został powołany do Wojska Polskiego. Był ciężko ranny w walkach o Wał Pomorski i w 1945 r. został zwolniony z wojska jako inwalida wojenny (stracił jedno oko). We wrześniu 1945 r. zdał maturę w Gimnazjum i Liceum w Ostrołęce, jako uczestnik kompletów w tej szkole. W 1945 r. podjął studia na Wydziale leśnym SGGW, które ukończył w 1949 r., pracę dyplomową wykonał w 1951 r. W 1948 r. rozpoczął pracę w Zakładzie Hodowli Lasu Instytutu Badawczego Leśnictwa, w którym pracował do przejścia na emeryturę w 1986 r. Zajmował się m. in. badaniem struktury naturalnych drzewostanów w różnych typach lasu Puszczy Białowiejskiej, a następnie przez wiele lat prowadził doświadczenia i badania nad naturalnym odnowieniem, najpierw sosny, potem dębu i buka. Badania dotyczyły urodzaju i obsiewu nasion w różnych warunkach, a następnie rozwoju odnowień i podrostów; zagadnienia te miały duże znaczenie dla praktyki gospodarczej leśnictwa, wyniki były zestawiane w sprawozdaniach naukowych, publikowane, przedstwicione w referatach i na kursach szkoleniowych. Po przejściu na emeryturę mgr inż. W. Mierzejewski pracował od 1986 do 1991 r. na pół etatu w Katedrze Hodowli Lasu SGGW, przy opracowaniu różnych materiałów badawczych.

Bardzo aktywnie pracował społecznie, szczególnie w PTL. Był przez wiele lat członkiem Komisji Zagospodarowania Lasu ZG PTL, wygłaszał referaty, organizował objazdy terenowe itp. Przez 35 lat pełnił funkcję skarbnika ZG PTL, wykonując swe obowiązki niezwykle sumiennie, wnikliwie i z pełnym zaangażowaniem. Przyczynił się do polepszenia sytuacji finansowej przez pozyskanie członków zbiorowych PTL, a także do podjęcia w PTL działalności gospodarczej. Uczestniczył również w wielu innych poczynaniach PTL

FOT. 5. Magister inż. Wawrzyniec Mierzejewski, pracownik Zakładu Hodowli Lasu IBL, od 1986 r. na emeryturze, przez 35 lat pełnił funkcję skarbnika ZG PTL

(organizowanie sesji naukowych, zjazdów itp.), a także w pracy innych organizacji społecznych.

Jest odznaczony m. in. medalami wojskowymi, odznaką "Zasłużony dla Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego" (1978), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1982), a także Złotą Odznaką Honorową PTL (1965).

Kazimierz Urbański¹⁴ urodził się 25 stycznia 1919 r. w Kuźnicy Trzcieńskiej pod Kępem. Świadectwo dojrzałości uzyskał w 1937 r. w gimnazjum w Rogoźnie Wielkopolskim. Studia leśne odbył na Wydziale Rolniczo-Leśnym Uniw. Poznańskiego w latach 1937–39 i 1945–46. Brał udział w kampanii wrześniowej 1939. W czasie okupacji pracował w tartaku, a następnie w Zarządzie Ordynacji w Jarocinie. W latach 1945–1951 był zatrudniony w Dyrekcji LP w Poznaniu jako kierownik drużyny urządzania lasu. W 1951 r. rozpoczął pracę w WSR w Poznaniu w Katedrze Urządzania Lasu, w 1953 r. przeszedł do Katedry Szczegółowej Hodowli Lasu; na stanowisku adiunkta powierzono mu kierownictwo Stacji Doświadczalnej Hodowli Lasu w Nadl. Doświadczalnym Siemianice, gdzie pracował do 1965 r. W 1962 r. uzyskał na Wydziale Leśnym WSR w Poznaniu stopień naukowy doktora, a w 1967 r. stopień docenta (dr hab.) nauk leśnych w zakresie szczegółowej hodowli lasu. Praca doktorska dotyczyła siedliskoznawstwa leśnego, a praca habilitacyjna – rozwoju siewek sosny w szkółkach, obie prace były publikowane w "Rocznikach WSR Pozn." (T.23, 1964 i T.34, 1967). W latach 1969–1970 pełnił obowiązki kierownika Katedry Szczegółowej Hodowli Lasu, a od 1970 do 1981 r. był zastępcą dyrektora Instytutu Przyrodniczych Podstaw Leśnictwa na Wydziale Leśnym AR w Poznaniu. W latach 1981–1989 był kierownikiem Katedry Hodowli Lasu, a od 1988 r. także kierownikiem Zakładu Selekcji, Nasiennictwa i Szkółkarstwa w tej Katedrze. W 1975 r. uzyskał tytuł naukowy prof. nadzwyczajnego, a w 1989 r. – prof. zwyczajnego. Wiele czasu poświęcał działalności dydaktycznej i kształceniu kadr naukowych. Był opiekunem blisko 90 prac magisterskich,

FOT. 6. Profesor dr hab. Kazimierz Urbański, do 1989 r.
kierownik Katedry Hodowli Lasu na Wydziale Leśnym AR
w Poznaniu

promotorem 6 przewodów doktorskich, autorem 27 recenzji innych rozpraw i opinii o dorobku naukowym.

Prowadził badania naukowe z zakresu siedliskoznawstwa leśnego, genetyki, szczepienia sosny zwyczajnej, wpływu różnych czynników na wzrost drzew leśnych oraz różnych dziedzin hodowli i uprawy lasu; w wielu tematach kierował pracami zespołowymi. Jest autorem (lub współautorem) 90 opracowań (67 publikacji) w tym współautorem podręcznika "Szkółkarstwo leśne". Z zakresu swej specjalności wygłaszał referaty na konferencjach krajowych i zagranicznych, uczestniczył w pracy dwóch zespołów roboczych IU-FRO. Brał też udział w pracy Senatu i komisji w AR, licznych rad, komitetów i towarzystw naukowych. Był m. in. członkiem Komitetu Nauk Leśnych PAN (1978–1989), Rady Naukowej IBL (1981–1991), Rady Wielkopolskiego Parku Narodowego (1971–1991).

Jest czynnym członkiem PTL od 1952 r. a od 1976 r. również członkiem dwóch komisji ZG. Był referentem na sesjach i konferencjach naukowych PTL.

Był wyróżniony nagrodami resortu nauki i szkolnictwa wyższego, odznaczeniami państwowymi, regionalnymi i różnych organizacji, m. in. Złotym Krzyżem Zasługi (1973), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1976), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1987), a także odznakami honorowymi PTL – Srebrną (1973) i Złotą (1982).

W omawianym okresie (1991–1995) zmarło wielu członków honorowych PTL, a mianowicie (w nawiasach podano rok, w którym otrzymali tę godność):

- mgr inż. Władysław Łuszczki – zm. 2. II. 1991 r. (1965),
- mgr inż. Zygmunt Karpiński – zm. 19. VII. 1991 r. (1986),
- mgr inż. Marian Czuraj – zm. 3. VIII. 1991 r. (1982),
- mgr inż. Antoni Wierzbiński – zm. 21. IV. 1992 r. (1987),
- inż. Jan Panfil – zm. w 1992 lub 1993 r. (1980),
- prof. dr hab. Tadeusz Partyka – zm. 1. VI. 1993 r. (1988),
- prof. dr hab. Bolesław Gonet – zm. 11. VII. 1993 r. (1986),
- dr inż. Stefan Ruśkiewicz – zm. 16. VII. 1993 r. (1990),
- prof. dr Florian Budniak – zm. 22. IX. 1993 r. (1981),
- prof. dr hab. Ryszard Zaręba – zm. 18. VI. 1994 r. (1994),
- prof. dr dr h. c. Wiesław Grochowski – zm. 18. XII. 1994 r. (1983)
- doc. dr Stefan Graniczny – zm. 10. V. 1995 r. (1993),
- mgr inż. Karol Korzeniowski – zm. 4 października 1995 r. (1978).

Przypisy

- ¹ Szymański B., Ostrowski W., Kłoskowska A.: Poczet członków honorowych Polskiego Towarzystwa Leśnego (1882–1988), "Sylvan" 1989 nr 9/10; Kłoskowska A., Szymański B., Ostrowski W.: Uzupełnienie wiadomości o członkach honorowych Polskiego Towarzystwa Leśnego "Sylvan" 1991 nr 9.
- ² Ostrowski W.: Prof. Dr hab. Andrzej Szujecki – członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Leśnego "Sylvan" 1992 nr 3, fot.
- ³ Ostrowski W., j.w.; Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego – Akademia Rolnicza w Warszawie w latach 1957–1985. Tom 1. Warszawa 1990 s. 408, fot., materiały uzyskane od prof. A. Szujeckiego.
- ⁴ Protokół z 93 Zjazdu Delegatów Oddziałów Polskiego Towarzystwa Leśnego, Szklarska Poręba, 18 września 1993 r. "Sylvan" 1994 nr 5.
- ⁵ Materiały Komisji Odznaczeń ZG PTL oraz uzyskane od prof. E. Bernadzkiego.
- ⁶ Materiały Komisji Odznaczeń ZG PTL; "Prace IBL" 1983 nr 591 s. 46; Graniczny S.: Wspomnienia starego leśnika (maszynopis, 1994r.).
- ⁷ Protokół z 94 Zjazdu Delegatów Oddziałów Polskiego Towarzystwa Leśnego i Sesji Naukowej na temat: "Nauka– Doświadczalnictwo – Praktyka leśna", 17–18 czerwca 1994 r. Rogów, "Sylvan" 1995 nr 4.
- ⁸ Materiały Komisji Odznaczeń ZG PTL; Akademia Rolnicza w Poznaniu. Zeszyt jubileuszowy Wydziału Leśnego. Poznań 1995 s. 153–4, fot.
- ⁹ Materiały Komisji Odznaczeń ZG PTL oraz uzyskane od prof. J. Fabijanowskiego.
- ¹⁰ Materiały Komisji Odznaczeń ZG PTL oraz uzyskane od mgr. inż. A. T. Urbańskiego.
- ¹¹ Materiały Komisji Odznaczeń ZG PTL; Borecki T., Zielony R., Sylvan 1994, nr 9, fot. bibliogr.
- ¹² Protokół z 95 Zjazdu Delegatów Oddziałów Polskiego Towarzystwa Leśnego – 30 września 1995 r. w Szczawnicy (maszynopis).
- ¹³ Materiały Komisji Odznaczeń ZG PTL oraz uzyskane od mgr inż. W. Mierzejewskiego.
- ¹⁴ Materiały Komisji Odznaczeń ZG PTL oraz uzyskane od prof. K. Urbańskiego; Zabielski S., w: Akademia Rolnicza w Poznaniu. Zeszyt Jubileuszowy Wydziału Leśnego. Poznań 1995 s. 166–7, fot.

Summary

Honorary members of the Polish Forest Society in the period 1991–1995

Some years ago there was a paper published entitled "The galaxy of honorary members of the Polish Forest Society (1882–1988) (Sylvan, 1989, No 9/10), supplemented later till 1990, together with the list of names for the entire work (Sylvan, 1991, No 9). A continuation of publishing such a data for each 5 or 10–year period was there proposed.

In the years 1991–1995 the merit of the honorary member of the Polish Forest Society (PFS) was conferred on 9 persons, and namely:

- in 1991 – prof. dr hab. Andrzej Szujecki, president of the PFS at that time, performing his function for the fourth term of office already;
- in 1993 – prof. dr hab. Eugeniusz Bernadzki – full member of the Polish Academy of Sciences, and doc. dr Stefan Graniczny; in 1994 – prof. dr Józef Broda, prof. dr Jerzy Fabijanowski, Tadeusz Urbański, M. Sc., Eng., and prof. dr hab. Ryszard Zaręba;

- in 1995 – Wawrzyniec Mierzejewski, M. Sc., Eng., the former treasurer of the PFS over past 35 years, and prof. dr hab. Kazimierz Urbański.

The paper presents the *curricula vitae* of the persons mentioned with information on studies in forestry, scientific achievements participation in the life of science (membership of scientific committees and councils, etc), and the activity within the OFS.

In the years 1991–1995 as many as 13 honorary members of the PFS died (see the text), including two on whom that distinction had been conferred within the period under description. The list of the deceased contains i. a. the name of prof. dr Wiesław Grochowski, double doctor *honoris causa*, full member of the Polish Academy of Sciences.